

NEDEĽA PÁNOVHO KRSTU C

Istotne si ešte spomínajte na príjemné vianočné sviatky, hoci nám touto nedeľou už končia. Do týchto príjemných spomienok nám dobre zapadne krásna náuka dnešného evanjelia. V duchu sa teraz prenesme do údolia rieky Jordán, neďaleko mesta Jericha, kde prichádza aj Pán Ježiš a žiada Jána Krstiteľa, aby ho pokrstil. On sa síce zdráhal pokrstiť Pána Ježiša, ale Ježiš mu povedal: «Len neváhaj, veď sa sluší, aby sme plnili všetko, čo je Božia vôľa» (porov. Mt. 3, 15).

Čo sa stalo pri Ježišovom krste? Mnoho razy vo svojej kňazskej praxi som najmä od mladých ľudí dostával otázku: „Prečo sa Pán Ježiš dal pokrstiť, keď bol Syn Boží a nepotreboval pokánie, lebo bol bez hriechu?“ Veď predsa, On nepotreboval očistenie od hriechov, ako tí všetci, čo prichádzali, aby sa očistili od zlých náklonnosti. On nepotreboval obrátenie ani pokánie. On bol dokonalý, čistý, svätý Boží Syn. Keď sa dal predsa pokrstiť, musel mať pri tom iný zámer než očistenie. Áno, Boží Syn, preto prišiel na svet, aby ľuďom dal príklad, ako získať večný život, a to práve cez sviatosť krstu. Tým, že sa dal pokrstiť, jasne naznačil, čo bude v budúcnosti spôsobovať krst. Ako vieme, že následkom prvotného hriechu v raji je trest, ktorý každý človek, keď sa počne pod srdcom matky, tak je ranený dedičným hriechom. Tento hriech sa odstráni krstom. Samozrejme, že to nie je všetko. Keď Pán Ježiš po Jánovom krste vystúpil z vody, zaznel hlas nebeského Otca: „Toto je môj milovaný Syn...“ (porov. Mt 3, 17). Pri krste každého, kto prijíma krsť sa v jeho duši, hoci to nepočujeme, tiež sa ozve hlas toho istého nebeského Otca: Toto je môj milovaný syn, milovaná dcéra, v tebe mám zaľúbenie. Boh si nás adoptoval za svojho syna či dcéru. Je to úžasný dar, za ktorý by sme mali denne nebeskému Otcovi ďakovať.

Ďalší veľký dar, ktorý vyplýva z krstu, je, že sme sa stali členmi Kristovej Cirkvi, ktorú On založil na prvé Turíce a všetci, ktorí prijali krst, vieru a Ducha Svätého, sa stali mystickým telom Krista, ktorého je On hlavou. Keď je Boh naším Otcem, tak Ježiš je naším bratom, a tak sme si aj my- pokrstení, navzájom bratmi a sestrami. Toto duchovné príbuzenstvo je dôležitejšie ako pokrvné príbuzenstvo, lebo pokrvné končí smrťou, ale duchovné pokračuje aj po smrti a bude večné. Uvedomujeme si aj túto hodnotu? Žijeme aj v tomto storočí tak, že ozaj svedčíme príkladným kresťanským životom? Môžu sa aj neveriaci – nepokrstení na našom živote povzbudiť?

Myslím, že každý z nás počul o známom indickom mysliteľovi Gándhim, ktorý nebol kresťan, ale veľmi sympatizoval s kresťanstvom, rád čítal evanjeliá a obdivoval Ježišovu náuku. Keď umieral, tak mu na smrteľnej posteli priatelia radili, aby sa dal pokrstiť a zomrel ako kresťan. On sa vraj trpkou usmial a povedal: „Áno, kresťanskú náuku som celý život obdivoval, ale škoda, že kresťania podľa nej nežijú.“ Zomrel nepokrstený. Nie je to škoda?

Je tu aj tretia a najdôležitejšia výsada krstu. Pán Ježiš povedal veľmi dôležitú vetu: „Ak sa niekto nenarodí z vody a z Ducha Svätého, nemôže vojsť do kráľovstva Božieho“ (Jn 3, 5). Takúto záruku nám dal Pán Ježiš, ale je na nás, či o to stojíme. Každý pokrstený, keď zomrie, tak jeho duša po vyslobodení z tela, vidí Pána Boha takého, aký v skutočnosti je. (Je to osobitný súd). Ak pokrstený zomrel v povesti svätosti, ostáva v nebi naveky. Svätý Pavol napísal veľkú pravdu: „Ani oko nevidelo, ani ucho nepočulo, čo Boh pripravil tým, ktorí ho milujú“ (1 Kor. 2, 9). Ale aj taký pokrstený človek, ktorý zomrel nezmiernený a s ťažkými hriechmi, tiež vidí Pána Boha, ale naveky stráca toto videnie a je zatratený. Hrôza zatratenia sa nedá opísať žiadnymi slovami. Tomuto stavu duše hovoríme, že je v pekle. Ešte jednu pravdu si vysvetlime. Čo s takou dušou pokrsteného človeka, ktorý síce nezomrel v ťažkých hriechoch, ale prípadne v ľahkých a nestihol si ich oľutovať v okamihu smrti? Taká duša tiež vidí Pána Boha, ale na určitý čas sa odlúči, čomu mi v teológii hovoríme, že je v očistci. Preto máme v novembri celý

mesiac na to, aby sme takýmto dušiam svojimi modlitbami pomohli skrátiť očistcové utrpenie, a tak im pomôcť vrátiť sa späť do nebeského kráľovstva.

A ešte niečo z histórie sviatosti krstu. V prvých storočiach krstili ponorením a nie poliatím dospelých, takzvaných katechumenov, ktorí sa na krst pripravovali dva až tri roky. Takýto novopokrstený si veľmi dobre uvedomoval, čo prijal. Preto sa nedivme, že na základe tejto hodnoty boli ochotní za Krista preliať aj svoju krv alebo obetovať život. Dnes máme v matrikách veľké množstvo zapísaných pokrstených, ale dajme si otázku. Všetci praktizujú poslanie, ktoré dostali pri krste? Aký je ich život? Dnes krstíme malé deti, preto by si mali rodičia uvedomiť čo žiadajú od Cirkvi, keď chcú dať pokrstiť svoje dieťa. Nie raz som počul rodičov po krste, keď mi povedali, že ešte dať dieťaťu prvé sväté prijímanie, prípadne birmovku a budeme mať pokoj. Ja som sa opýtal: „S kým pokoj? S Pánom Bohom?“ Žiaľ, často to tak býva, keď si rodičia myslia, že krst je nejaký talizman, ktorý by malo dieťa mať. Krst je základ kresťanského života a nadovšetko základ viery. Rodičia pri krste sľubujú, že budú robiť všetko preto, aby dieťa vychovávali vo viere svojím praktickým životom viery a v tejto viere aj dieťa vyučovať. Krst a ostatné sviatosti ešte nie sú viera, ale prijímame ich preto, aby sme si vieru nimi posilňovali a podľa nej aj žili.

A tak vás prosím, milí moji čitatelia, v túto nedeľu krstu Pána Ježiša, uvedomujme si viac ako doteraz, že sme pri krste dostali Ducha Svätého a že sme sa stali milovanými synmi a dcérami nebeského Otca. Prijímajme tieto dary vo svojom každodennom živote, a tak dosiahneme pravú radosť tu na zemi i vo večnosti.

Pripravil Martin Mojžiš, sprievodca pútnikov.